

Но затова пъкъ учехъ съ любовъ френския езикъ. Беранже и Ламартинъ бѣха първитѣ френски поети, които разбрахъ и обикнахъ. Тогава захванахъ да се опитвамъ въ стихотворство, и първия ми трудъ бѣше превода на Беранжеровата пѣсенъ: „La mère aveugle“.

*

Последниятъ ми учителъ, само по турски езикъ, бѣше Ковачевъ отъ Сопотъ.

Той ми стана случайно учителъ поради едно нещастно обстоятелство, което ме изобличи въ позорно невежество по тоя езикъ.

Туко що се бѣхъ прибралъ въ Сопотъ презъ 1868 г., баща ми подаде една турска телеграма отъ петъ думи, за да му я превода, убеденъ, че съмъ дошълъ отъ Пловдивъ по-ученъ отъ Иланолу. Но какво биде смайването му, когато видѣ, че азъ не бѣхъ въ състояние нито да я прочета! Той ми каза тжжно:

— Ти си лапалъ мъгла въ Пловдивъ, синко! Тоя телеграфъ е отъ Ковачева, когото сме викали отъ Ловечъ за даскалъ тука, и който обажда, че иде. Ти ще учишъ при него турски.

И ето ме пакъ станахъ ученикъ!

Съ Никола Ковачевъ азъ другарувахъ по разходки и „гуляи“, понеже бѣхъ вече мжжъ съ поболи мустаци и съ достоинство. . . Естествено, че като бѣхъ неговъ постояненъ другаръ, още по-малко учехъ турски езикъ. . .

